

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/348/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115202633
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2115202633.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov senátu Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., Želetavská 1525/1, Praha, IČO: 649 48 242, podnikajúca prostredníctvom organizačnej zložky: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpená: HMG & PARTNERS, s.r.o., Štefanovičova 12, Bratislava, proti žalovanému: L. K., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XXX, o zaplatenie 4.579,41 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 15. marca 2016, č.k. 8C/67/2015-53, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trnava, č.k. 8C/67/2015-23, zo dňa 17.3.2015, žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.013,40 eur, úrok z omeškania 8,5% ročne zo sumy 3.013,40 eur od 3.1.2014 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti návrh zamietol. Žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 109,80 eur za súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 162,62 eur splnomocnenkyňi žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 13.2.2015 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 4.579,71 eur, 13,99 % ročného úroku zo sumy 3.511,53 eur od 6.2.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania 8,5% ročne zo sumy 3.511,53 eur od 6.2.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania z dôvodu, že so žalovaným uzavrel zmluvy o úvere, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver 4.000,- eur, s ktorého splácaním sa žalovaný dostal do omeškania. Žalovaná suma predstavuje ku dňu 5.2.2015 sumu 4.579,41 eur, ktorá pozostáva zo sumy 3.511,53 eur istiny, 726,40 eur riadnych úrokov a 341,48 eur úrokov z omeškania. Súd vydal v danej veci platobný rozkaz, ktorý sa však nepodarilo žalovanému doručiť, preto platobný rozkaz zrušil. Vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa žalobou zmluvou o úvere vyhlásením mimoriadnej splatnosti podaním žalobcu zo dňa 29.1.2016, obsahom spisového materiálu a zistil, že dňa 25.9.2012 strany sporu uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 4.000 eur s úrokovou sadzbou 13,99 % ročne, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v splátkach po 92,87 eur mesačne, konečná splatnosť bola dojednaná na 60 mesiacov od prvého čerpania úveru, dohodnutá RPMN 17,08% ročne, poplatok za poskytnutie úveru 2% z dojednanej sumy úveru t.j. 80 eur, celkové náklady dlžníka v deň platnosti zmluvy 1.784 eur. Podaním zo dňa 23.12.2013 žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a zároveň vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy v lehote troch dní od doručenia oznámenia.

Právne súd prvej inštalácie vec posúdil podľa ust. § 2 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 52, § 53, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa článku 3 ods. 2, článku 5, článku 6 ods. 1, článku 7 smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993, podľa článku 3b.1 smernice č. 13/1993 Rady EHS, podľa § 497, § 499, § 502, § 503 Obchodného zákonníka. Uzavretú zmluvu súd považoval za zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému ako fyzickej osobe, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Takže tento zmluvný vzťah je potrebné posudzovať podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod. S poukazom na uvedené vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch ako § 52 a nasledujúce O.z., má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto uzavretú zmluvu súd podrobil kontrole, či obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle Zákona č. 129/2010 Z.z. a zistil, že neobsahuje zákonnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) a to výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, na účely jeho splácania. Teda neobsahuje rozčlenenie splátok úveru tak, aby bolo zrejmé, aká čiastka z celkovej výšky splátky predstavuje istinu, úrok a iné poplatky. Nie je postačujúce uviesť len celkovú výšku splátky Zmluva taktiež neobsahuje zákonnú náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Nie je postačujúce uviesť len celkový počet splátok úveru, zmluva neobsahuje ani údaj podľa písm. g) a to celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, keď žalovaný mal celkovo zaplatiť žalobcovi sumu 5.572,20 eur. Vzhľadom na uvedené súd považoval poskytnutý úver v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) Zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Dospel k záveru, že žalobca sa mohol domáhať zaplata sumy 3.013,40 eur ako rozdielu sumy úveru 4.000 eur a sumy zaplatenej žalovaným vo výške 986,60 eur a v tejto časti žalobe vyhovel. V časti zaplata sumy 1.566,01 eur vrátane príslušenstva súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu. Následne sa dlžník dostáva do omeškania, je povinný platiť iba úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu by preto žalobca ako veriteľ mal právo na zaplata dohodnutého úroku z úveru iba do zániku zmluvy v danom prípade ku dňu 23.12.2013, ku ktorému žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť. Po ukončení úverovej zmluvy má právo len na úrok z omeškania. Súd zamietol návrh v časti požadovaného úroku 13,99% ročne zo sumy 3.511,39% ročne od 6.2.2015 do zaplata s ohľadom na vyššie uvedené. Zároveň považoval za nedôvodný úrok vo výške 164,34 eur (od 20.9.2013 do zosplatenia úveru dňa 23.12.2013), keďže úver považoval za bezúročný z dôvodu porušenia podstatných obsahových náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Pokiaľ ide o požadovaný úrok z omeškania vyčíslený vo výške 341,48 eur, ktoré žalobca zahrnul do žalovanej sumy, ktoré súd ako nedôvodné zamietol, je potrebné doplniť, že žalobca napriek poučeniu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. svoj návrh, hoci bol vyzvaný na špecifikáciu žalovanej sumy nedoplnil a neodôvodnil konkrétny spôsob vyčíslenia úrokov z omeškania vo výške 341,48 eur. Čo je príslušenstvom pohľadávky vyplýva z ust. § 121 ods. 3 O.z., podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Pohľadávkou v zmysle tejto zákonnej definície je peňažné plnenie, na ktoré má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorému zmene dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Tým, že dlžník v čas nezaplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania v splnením vlastného dlhu. Veriteľ preto nemá právo nárokovat' si voči dlžníkovi príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z dohodnutých úrokov, nakoľko ani O.z. ani Obchodný zákonník to neumožňujú. Neupravujú sankčný nárok pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Preto súd zaviazal žalovaného k úhrade úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 3.013,40 eur od 3.1.2014 do zaplata, keď mal za preukázaný deň vzniku omeškania deň nasledujúci po doručení výzvy zo dňa 23.12.2013, ktorá bola doručená dňa 30.12.2013. Výšku úroku z omeškania mal súd preukázanú a to zákonnú výšku v súlade s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. O práve na náhradu trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keďže žalobca mal v konaní úspech 40% priznal mu náhradu trov konania za súdny poplatok vo výške 109,80 eur (40% zo sumy 274,50 eur) a náhradu trov konania vo výške 162,62 eur (40% zo sumy 406,56 eur) za 2 úkony právnej pomoci, 2 x režijný paušál á 8,39 eur a 20% DPH.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, jeho zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca. Uviedol že z ustanovení zmluvy o úvere je zrejmé, že v čase uzavretia zmluvy o úvere nebolo ani možné stanoviť konkrétne číselné označenie dátumu konečnej splatnosti, pretože žalobca v uvedenom čase nevedel predpokladať, kedy dôjde k reálnemu čerpaniu úveru žalovaným. Naopak, chcel poskytnúť dlžníkovi určitú mieru voľnosti vo vzťahu k začiatku a koncu plácania úveru, ktoré sú v zmysle zmluvy odvodené od prvého čerpania úveru. Takto určená konečná splatnosť nie je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že termín konečnej splatnosti musí byť určený dňom, mesiacom a rokom. Podľa jeho názoru postačuje, že termín konečnej splatnosti je určiteľný. Bolo by preto nelogické, aby zákonodarca mal v záujme sankcionovať veriteľov, ktorí v spotrebiteľských zmluvách uviedli dátum splatnosti bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru a to o to viac, ak takto formulovaná konečná splatnosť úveru je na prospech spotrebiteľom. Každý spotrebiteľ dokáže zo sporného ustanovenia o konečnej splatnosti určiť, že keď vyčerpá úver v určitý deň, je povinný ho uhradiť do 60 mesiacov od tohto dňa. Má teda za to, že predmetný dátum konečnej splatnosti úveru je v zmysle zmluvy o úvere uvedený plne v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. f). Takisto má za to, že zmluva obsahuje aj náležitosť v súlade s § 9 ods. 2 písm. g). Poukazuje tu na ustanovenie článku II bod 1 zmluvy o úvere, v ktorom je jasne a bez akýchkoľvek pochybností uvedená výška a mena poskytnutého úveru v sume 4.000 eur. V nadväzujúcich bodoch článku 2 zmluvy o úvere a v článku III zmluvy o úvere sú stanovené jednotlivé podmienky, za ktorých bol žalovaný oprávnený čerpať poskytnutý úver ako aj podmienky jeho splácania. Na predmetné ustanovenie je potrebné aplikovať výklad *maiori at minus*, tzn. ak zákonodarca vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaje o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je logické, aby na splnenie uvedenej požiadavky postačovalo uvedenie celkových nákladov spojených s úverom a uvedenie výšky úveru, ktorých súčet predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Čo sa týka absencie údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, teda náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) má za to, že toto ustanovenie nebolo porušené. V samotnej zmluve o úvere sú v článku II bod 6 až 15 výslovne špecifikované jednotlivé zákonom požadované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde je jasne uvedené, že dlžník spotrebiteľ sa zaväzuje splácať istinu a úroky úveru v 60 mesačných splátkach vždy 20. deň v kalendárnom mesiaci, pričom prvý platobný deň je deň v mesiaci nasledujúcom po čerpaní úveru, druhý a ďalší platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom platobnom dni, a ktorý sa svojím číselným označením zhoduje s prvým platobným dňom a ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca. Výška mesačnej splátky bola dohodnutá na sumu 92,87 eur. V článku II bod 3 zmluvy o úvere je ďalej výslovne uvedená výška úrokovej sadzby. Spôsob splácania poskytnutého úveru vyplýva z článku IV bod 1 zmluvy o úvere. Žalobca poukazuje na Vyhlášku Ministerstva financií SR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde bolo vo vysvetlivkách na vyplnenie formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere v bode 2C jasne uvedené: Uvádza sa výška, počet a termíny splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru, napr. či sa spotrebiteľský úver spláca anuitne alebo sa úroky a poplatky splácajú ako prvé a istina neskôr alebo naopak, alebo či sa úroky a poplatky strhnú z celkovej výšky ponúkaného spotrebiteľského úveru. Má za to, že žalobca si splnil svoju zákonnú povinnosť a v zmluve o úvere uviedol všetky zákonom vyžadované náležitosti, ktoré má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Tiež má za to, že pokiaľ sa týka nepriznania kapitalizovaných úrokov z omeškania, vyjadrením zo dňa 29.1.2016 preukázal spôsob výpočtu uplatňovaných úrokov z omeškania, ako aj dôvodnosť tohto nároku, avšak prvoinštančný súd sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s doloženými dôkazmi, ale iba skonštatoval, že žalobca nepreukázal dôvodnosť tohto nároku. Vzhľadom k týmto skutočnostiam navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie s tým, že si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

3. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 8C/67/2015 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 4.579,41 eur s príslušenstvom, titulom nedoplatku zo zmluvy o úvere uzavretej dňa 25.9.2012.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým po tom, ako určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.013,40 eur s úrokom z omeškania 8,5% ročne od 3.1.2014 do zaplataenia, vo zvyšnej časti návrh zamietol a žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 109,80 eur za súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 162,62 eur splnomocnenkyňi žalobcu.

6. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, dospel k správny skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku. Pretože odvolací súd zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť.

7. K odvolacím námietkam odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie skonštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosti uvedené v zákone a to dobu trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti, ďalej neobsahovala celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky jeho čerpania, a tiež neobsahovala výšku, počet, termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie nesprávne určil, že predmetná úverová zmluva neobsahuje celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky jeho čerpania. V tejto časti odvolací súd dal za pravdu odvolateľovi, avšak v ďalších dvoch častiach a to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje dobu trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti a neobsahuje výšku, počet, termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, nepovažuje odvolanie žalobcu za dôvodné. Má za to, že súd prvej inštancie ohľadne týchto dvoch zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere rozhodol vecne správne, svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodnil a odvolací súd sa s týmto odôvodnením plne stotožnil a takisto má za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uvedené dve náležitosti neobsahuje, z ktorého dôvodu sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ako správne skonštatoval súd prvej inštancie.

8. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam, keďže žalobcovi vznikol nárok na vrátenie len rozdielu medzi skutočne poskytnutými finančnými prostriedkami a žalovaným vrátenými, odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti ako aj v časti náhrady trov konania za vecne správny a preto ho v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

10. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie

postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavné nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

12. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).